

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De Fontibus Doctrinae moralis. II. De praecipuis
ejusdem Fundamentis. III. De Peccatis. IV. De Legibus. V. De summario
dilectionis Praecepto. VI. De primo decalogi Praecepto. VII. De secundi
decalogi Praecepto

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput VI. Cæritati non adversatur, qui æternæ retributionis spe operatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53562](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53562)

CAPUT VI.

Caritati non adversatur, qui æternæ retributionis spe operatur.

Quæ de gratuito Dei amore, id est propter ipsum, diximus, non impediunt quo minus æternæ retributionis spe bona opera fieri possint. Caritas enim in Deum fertur, Deo frui studet, quo in cælo tantum frui perfectè licet. Homini centrum est Deus, suumque centrum omnia suapte natura quærunt. Amor est de bono delectatio, & sicuti præsentì bono cor adhæret, ita bonum absens desiderat. Si in bono quiescit, moveatur oportet, ut ad illud perveniat: quomodo autem moveretur, nisi desiderans? Id de concupiscentiæ non minus, quam de amicitia amore vere affirmatur. Non est concupiscentiæ amor christiana spes, sed amor, qui æterna bona in Deo solo quærìt, & expetit. Quid est dilectio, sive caritas, quam adeo Scriptura laudat & commendat, inquit sanctus Augustinus, nisi amor boni? Porro amor est amantis, & aliud amore prosequimur. En igitur tria, *amans, amatum, & amor.* Quid ergo est amor, nisi vinculum quoddam, quod res duas conjungit, vel conjungere cupit, amantem nimirum, & rem amatam.

Impurum itaque fruendi creaturis desiderium longe distat a desiderio fruendi Deo: illud a carnali cupiditate, hoc a sancta caritate oritur. Si postquam Deum fide invenimus, ait Sanctus Augustinus, quærendus adhuc ille non foret, frustra diceret Apostolus, nos expectare cum patientia quod speramus, nec tamen videmus: semper ille est

est quærendus, quia semper est amandus. In cordibus nostris caritas diffusa est, ut id desideremus, quo habito nihil ultra desiderabimus. In caritate igitur novi Testamenti filii opera sua faciant, nec temporalem retributionem expectent, sed Dei promissionem, nempe ipsum Deum.

Credientium pater erat Abraham, & perfectæ caritatis spiritu actus profecto operabatur, cum filium suum unicum immolare paratus erat, statim ac præceptum Dei audiit. De illo sic ait: Apostolus: *Expectabat enim fundamenta habentem civitatem, cujus artifex & conditor Deus* (Hebr. II. v. 10.). Ad præsentia, inquit Theodoretus, non inhiabat, sed futura cupiebat; hæc enim firma sunt & stabilia. Et sane ut domum suam & cognationem suam tam prompte desereret, excellentior domus erat illi expectanda. Sed antequam hæc omnia deserat, cogitationes suas omnes ad Deum debet dirigere, qui sibi ait: *Ego protector tuus, & merces tua magna nimis* (Genes. 15.); Postquam vero mercedem se illi futurum Deus promiserat, terram quoque Chanaan, & filiorum numerum sicut stellas cæli & maris arenam eidem promisit.

Populi Dei Ductor erat Moyses, & figura Jesu Christi, qui e peccati diabolique servitute humanum genus liberavit. Hic (inquit Sanctus Paulus Hebr. II. v. 24. & seq.) *grandis factus negavit se esse filium filicæ Pharaonis, magis eligens affligi cum populo Dei, quam temporalis peccati habere jucunditatem, majores divitias æstimans thesauro Aegyptiorum improprium Christi-*

aspiciebat enim in remunerationem: idest in vitam æternam. En heroica caritatis actio spei inimica

Homo juxta Dei cor erat David; ille ergo juxta cor Dei operabatur. Quomodo vero agebat Deus? caritate. David igitur caritate agebatur, cum tam sæpe in Psalmis vitam æternam exoptabat. *Satiabor cum apparuerit gloria tua. Beati qui habitant in domo tua, Domine (Psalm. 16.)* Quando veniam & apparebo ante faciem Dei mei (Psalm. 83.)? Attamen expresse ait: *Inclinabo cor meum ad faciendas justificationes tuas propter retributionem (Psalm. 118.)* est, inquit Sanctus Ambrosius (in Psalm. eundem.) ista retributio regnum Cælorum, & Paradisi incolatus. Optabat igitur vitam æternam, se beatum futurum non putans, nisi illum possideret, cui dicebat: *Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternum (Psalm. 72.)*. Quem versiculum explicans Sanctus Augustinus sic mire loquitur: *Factum est cor castum, gratis jam amatur Deus, non ab illo petitur aliud præmium. Qui aliud præmium petit a Deo, & propterea servire vult Deo, carius facit, quod vult accipere, quam ipsum a quo vult accipere. Quid ergo? Nullum præmium Dei? Nullum præter ipsum: præmium Dei est ipse Deus; hoc amat, hoc diligit: si aliud dilexerit, non erit castus amor. Recedis ab igne immortalis, frigesceis, corrumperis.*

Magnus caritatis Doctor erat Sanctus apostolus Paulus: mirum ejus panegyricum texit (Rom. 13.), nihilque aliud Christianis commendat. Caritatis igitur spiritu agebatur, quando tam vehementer

hementer æternam vitam optabat. *Desiderium habens dissolvi, & esse cum Christo* (Philipp. 1. 23.). *In reliquo reposita est mihi corona justitiæ, quam reddet mihi justus judex* (2. Timoth. 4. v. 8.). *Non sunt condignæ passiones ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis* (Rom. 8. v. 18.). *Nam quod speramus, per patientiam expectamus* (Rom. 8. v. 25.).

Potest igitur Deus diligi, & una propter promissam retributionem possunt mandata ejus servari. Valde differunt inter se, propter retributionem agere, & agere unice propter retributionem. Qui enim mercedis solum spe bona agit, mercenarius est, non servus fidelis: hic seipsum sibi finem ultimum constituit, Deique amorem amori suimeripsum subalternum & inferiorem facit. „Hæc est, (inquit sanctus Franciscus Salesius *de Amore Dei* l. 1. c. 17.), impietas non ferenda. Perfectioni igitur non adversatur Paradisum cupere, & propter illum agere; verum illi opponitur propter Paradisum dumtaxat agere, illumque ad se referre, non ad Deum, cui gratis est serviendum, id est propter ipsum, ut ejus æterno amore fruamur, & fruendo illum perfecte amemus. Christiani hominis vita cursus est caritatis, quæ in illo per Baptismum diffunditur, & per alia Sacramenta augetur, bonis operibus roboratur, & in cælo completur, ubi sola manet veluti in regno, *cujus lex caritas*, inquit sanctus Augustinus.